

SUSSI BECH INGO MILTON

ARIRU

Anden del:

Den hornede gud

Illustreret af Sussi Bech

EUDOR

Brydning

*Aziru 2: Den hornede gud
Bind 2 af 2.*

Skrevet af Sussi Bech og Ingo Milton.

Illustreret af Sussi Bech.

All rights reserved.

Figurer og tekst copyright © Sussi Bech og Ingo Milton 2016.

Illustrationer copyright © Sussi Bech 2016.

www.sussibech.dk

www.ingomilton.dk

Aziru har været bragt som føljeton i Weekendavisen FAKTISK.

Arbejdet er støttet med midler fra COPY-DAN tildelt af

Autorkontoen i Dansk Forfatterforening.

Kopiering fra denne bog er kun tilladt i overensstemmelse med
overenskomst mellem Undervisningsministeriet og COPY-DAN.

ISBN 978-87-998973-1-5

1. udgave, august 2016

Forlaget Eudor

www.eudor.dk

Aziru vågnede ved, at morgensolen bagte ned på ham. Han satte sig op med et spjæt bange for, at han havde sovet over sig. Hvis han ikke var klar med hirsegrøden til røverne, ventede der bank. Han så sig omkring og huskede først nu, hvad der var sket.

De var flygtet fra lejren, ham og så den anden fange, der stadig lå og sov på nogle visne grene. Det gjorde ondt i benene, og maven knurrede, men de havde også løbet hele natten kun med flugt i tankerne. Han kunne høre havet bruse i det fjerne. Kysten var ikke langt borte.

Han så nu for første gang sin rejsefælle i dagslys. En

udmarvet dreng med rande under øjnene, kun et par år yngre end ham selv. Hans hår var dækket af et stykke fint klæde, der engang havde været hvidt. Det var viklet mange gange rundt om hans hoved. Det eneste, Aziru vidste om ham, var, at han hed Sinuhe. Han trængte nok til masser af hvile efter måneder som røvernes fange.

»Vi må skaffe noget mad,« tænkte Aziru. Han fandt en pinjekogle og forsøgte at pille kernerne ud med sin kniv. Bronzeskæftet fangede sollyset og sendte det ned på jorden som små skarpe lyn. Havde det ikke været for dén, sad de ikke her.

Der var noget mærkeligt ved den kniv. Ikke kun på grund af de sære tegn, der var indgraveret i dens blad – den var også uforudsigelig. I nat havde han med et snuptag skåret hængebroens tykke reb over, så deres plageånder havnede i kløften, men i dag kunne han dårligt åbne en kogle med den. Kunne det virkelig passe, at den var skabt til et højere formål?

»Det er et flot våben, du har dér.« Sinuhe var vågnet og betragtede kniven med store øjne.

»Ja, men den vil kun skære, når den er i humør til det!« svarede Aziru irriteret.

»Man skulle ikke tro, en sømand som dig havde sådan en flot kniv. Har du fået den af røverne?«

»Hør her! Jeg er hverken røver eller sømand. Jeg er søn af en købmand. Jeg fik kniven af min onkel, som var kaptajn på min fars skib.«

»Det må jeg sige ...« Sinuhe strakte sig i kvasbunken, som var blevet helt behagelig efter en god nats søvn. »Din onkel må da virkelig holde af dig.«

»Nej, tværtimod!« Aziru mærkede vreden vælde frem. »Min onkel er skyld i alle vores ulykker, min og min fars – og sikkert også i din ulykke! Min onkel handlede med røverne ... bag min fars ryg.«

Sinuhe rejste sig med et sæt: »Din onkel er Rib-Adda?«

»Ja, min altid sjove og muntre onkel Rib-Adda!« Aziru kylede koglen langt væk. »Alt gik godt hjemme hos os, indtil min far afslørede hans dobbeltspil og smed ham på porten.«

»Det havde han vel fortjent?«

»Ja, men så begyndte vores ulykker. Kongens skatmester døde i vores hjem efter at have drukket forgiftet vin. Jeg fik skylden, men nåede at stikke af til søs – men min far ...«

Han bøjede hovedet, mens tårerne piblede frem.

»Jeg tror, det var min onkel, der kom gift i den vin. Jeg hørte røverne snakke om det. De sagde også, at Rib-Adda havde overtaget forretningen hjemme i Byblos ... og ... og at min far var sendt i stenbruddene som straf!«

»Så du er eftersøgt i Byblos?« spurgte Sinuhe.

»Ja, jeg må hjem og rense os for anklagen! Jeg ved ikke helt hvordan, men hjem skal jeg!«

De sad længe uden at sige noget.

Pludselig rejste Sinuhe sig med pilekoggeret og buen, som

han havde fundet i brovagtens oppakning.

»Kom! Man tænker bedst på fuld mave. Hvis vi er hurtige, kan vi få steg til middag!«

De gik gennem det tørre græs mod nogle høje træer, hvor der lød fugleskræppen. Sinuhe spændte buen i dyb koncentration. Der lød et rapt smæld fulgt af flaksende vinger, og en stor fugl dumpede til jorden.

»Sådan! Det var det halve arbejde, nu kan du tilberede den ...« Han smed fangsten hen for fødderne af Aziru, der var synligt imponeret.

De vendte tilbage til kysten, hvor store grene var skyllet op på den lille sandstrand. De lå hvide og tørre i solen. Aziru besluttede, at han også ville imponere og fandt fyrtøjet i bunden af koggeret.

»Det bliver den bedste og sprødeste steg, du nogensinde har smagt!« råbte han, mens han plukkede fuglen så hurtigt, at fjer og dun stod i en sky omkring ham. Så rensede og parterede han den og arrangerede hele herligheden over en sagte ild.

»Hør, jeg tror lige, jeg tager en dukkert før middagen, mine hænder ligner en slagters.« Han ormede sig ud af sin kjortel for ikke at snavse den til.

»Hvem kommer først i vandet?« råbte han i sprint hen over det varme sand. Han kastede sig i bølgerne og tumlede rundt som en delfin. I al sin tid i fangenskab var han dårligt blevet vasket, for røverne gjorde ikke noget stort nummer ud af renlighed.

Da han var kommet i tøjet igen, sad Sinuhe stadig ved bålet med ryggen til.

»Hvor blev du af? Du kunne også trænge, du er jo møgbeskidt,« lo han.

»Jeg har ikke lyst til et bad.«

Aziru så på hans nakke. Huden virkede helt grå af skidt.
»Måske ikke – men du trænger!« råbte Aziru og greb fat i Sinuhe og tvang ham ned, som var han en af kammeraterne hjemme i byen.

»Har du ikke lært brydning, så kan jeg lære dig nogle finter her ...« Der lød nogle vrisne lyde under ham. »Vrid benene om og ned, så de er i lås på ryggen ...« Aziru holdt ham fast under sig med hele sin vægt. Sinuhe kæmpede som en rasende. Det syntes, som om sandet kogte rundt om dem.

»Slip mig! Jeg har lyst til at være beskidt!« spruttede han.
Aziru slap sit tag. Måske var hans modstander ikke helt som drengene hjemme i Byblos.

Sinuhe

»Hvis vi bare følger kysten mod nord, skal vi nok nå hjem til Byblos!« lød det muntert fra Sinuhe.

Han sagde det hver eneste dag, når de vandrede på de høje skrænter, hvor de havde god udsigt til havet fra nord til syd. I starten havde de spejdet, så de næsten snublede over deres egne ben, for måske kom nogle landsmænd sejlene forbi. Men de så og mødte ingen. De havde det hele for sig selv. Havet, klipperne, kløfterne og alle de dyr, som Sinuhe nedlagde. Efterhånden glemte de at holde øje med skibene. Oplevelserne bragte dem sammen. Det havde været en stor lettelse for Aziru at betro sig til nogen.

»Her er det perfekte sted at slå lejr i nat!« Sinuhe lagde en hånd på hans skulder og pegede: »Skrænten fører nedad længere fremme. Måske er der en kilde, som munder ud i havet.« Aziru måtte give vennen ret. Heroppe skjult bag lave

buske lå de trygt som i en ørnerede. De lod deres sparsomme bagage dumpe ned på jorden. Buen og pilekoggeret og fuglen, som Sinuhe havde skudt i løbet af dagen. Hans ven havde en utrolig evne til at finde byttedyr på ruten.

Aziru tog sig af tilberedningen. Det var jo ham, der havde kniven, og så var han også ret god til at tænde bål og rense dyr. Sjovt nok havde Sinuhe alle mulige påskud for at forsvinde, når den del af arbejdet skulle gøres. Ikke at det gjorde noget, men hans ven var af og til lidt mystisk.

Da det hele var klar til at blive lagt på ilden, fik han lyst til at krydre kødet med timian. Han kravlede ud på skrænten, hvor det groede i rigelige mængder, og var ved at skære en ordentlig buket, da kniven smuttede fra ham. Den faldt ikke bare ud af hans hænder. Den fløj nærmest i en bue, som om en ukendt kraft slyngede den ud i luften. Aziru fulgte den med øjnene. Den forsvandt længere nede ad skrænten. Han kravlede efter gennem de tætte buske. Der blev pludselig stejlt, men han kunne skimte kniven forude. Den var landet på en lille platform og lyste drillende i mørket.

Forbandede møgkniv! Så tæt på og så alligevel ikke. Han strakte armen så langt, han kunne, og drejede overkroppen forover og lidt mere. Snart skred fødderne under ham, og han rutsjede med et skrig mod den dybe afgrund. Hans hænder fægtede rundt i luften. Var det enden på hans liv?

Han skreg på Sinuhe og på guderne Baal og Astarte, da hans hænder pludselig fik fat i et par solide buske. Hans krop

hang næsten lodret ned. Stilhed. Kun havets brusen. Ville rødderne holde?

Han hævede sig forsigtigt op og kravlede som et firben tæt på jorden. Han hev i alt, hvad han kunne få fat på og ænsede ikke tornene. Han var oppe. Der duftede kraftigt af timian.

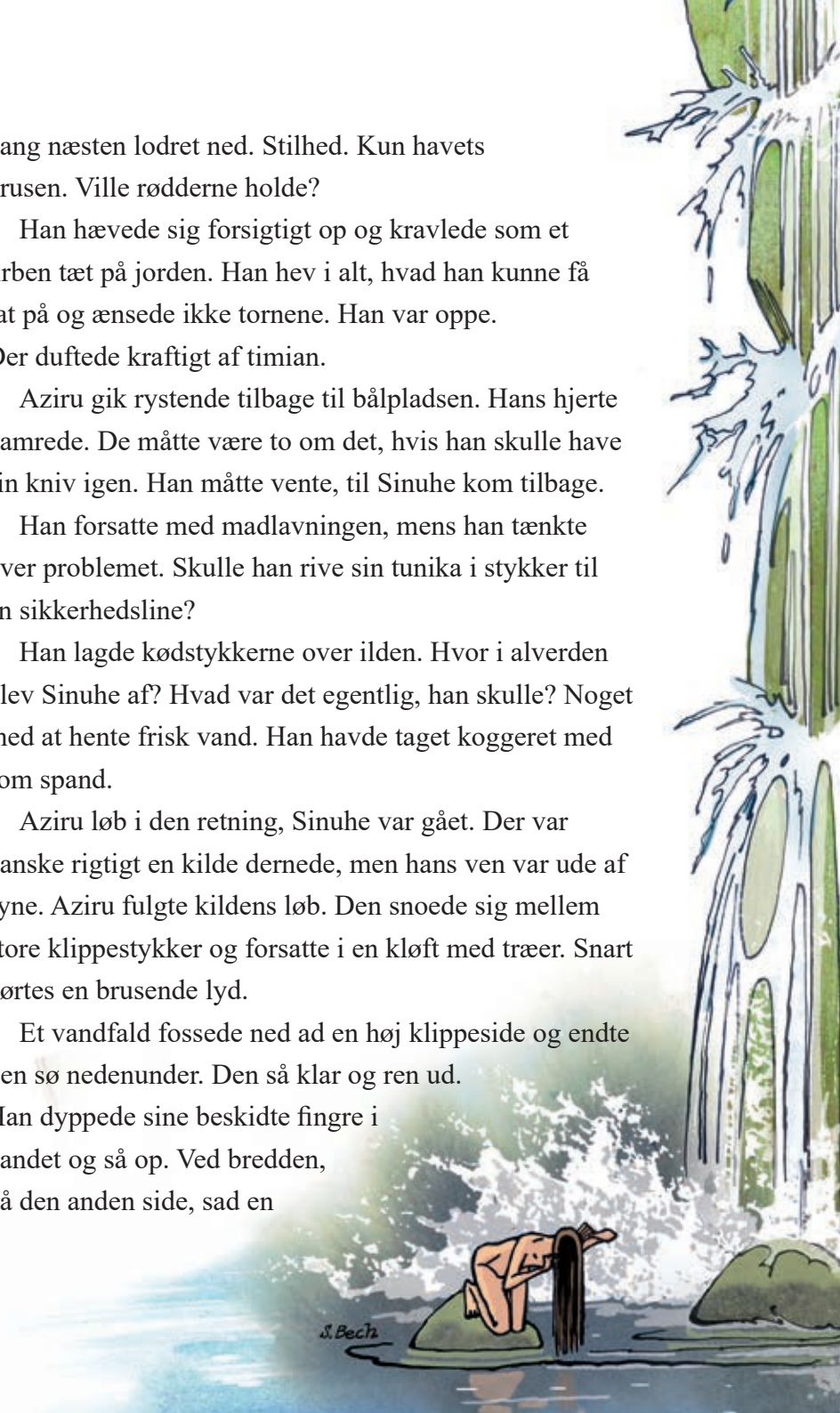
Aziru gik rystende tilbage til bålpladsen. Hans hjerte hamrede. De måtte være to om det, hvis han skulle have sin kniv igen. Han måtte vente, til Sinuhe kom tilbage.

Han fortsatte med madlavningen, mens han tænkte over problemet. Skulle han rive sin tunika i stykker til en sikkerhedslinje?

Han lagde kødstykkerne over ilden. Hvor i alverden blev Sinuhe af? Hvad var det egentlig, han skulle? Noget med at hente frisk vand. Han havde taget koggeret med som spand.

Aziru løb i den retning, Sinuhe var gået. Der var ganske rigtigt en kilde dernede, men hans ven var ude af syne. Aziru fulgte kildens løb. Den snoede sig mellem store klippestykker og fortsatte i en kløft med træer. Snart hørtes en brusende lyd.

Et vandfald fossede ned ad en høj klippeside og endte i en sø nedenunder. Den så klar og ren ud. Han dyppede sine beskidte fingre i vandet og så op. Ved bredden, på den anden side, sad en

sammenkrøbet skikkelse. Han skulle lige til at råbe, men noget fik ham til at tøve ... Hovedet var bøjet, og håret slået frem. Det hang sort og blankt fra issen ned i vandet. Hænderne krattede effektivt rundt i håret og kastede det tilbage med et vådt smæld.

Han gav et højt gisp af overraskelse, som fik skikkelsen til at kaste sig i vandet. Aziru lukkede øjnene. Billedet af den nøgne krop havde brændt sig fast i hans hoved. Han følte sig pludselig underlig svimmel – hans nye rejsefælle var en pige.

»Jeg troede ikke, vi havde hemmeligheder for hinanden ...« sagde Aziru, mens han surmulende passede kødstykkerne.

Sinuhe kom gående mod bålpladsen med sit lange, våde hår flagrende om skuldrene.

Hun stillede pilekoggeret med vand op ad et træ.

»Jeg hedder i virkeligheden Sinuji,« begyndte hun, »jeg er præstinde af første grad i jagtgudinden Anatus tempel – vi går ofte klædt som mænd.«

Hun flettede håret i en stram knude. »De ældste præstinder havde set mit talent som jæger. Jeg var derfor udvalgt til at tjene gudinden i det store tempel i Sidon. Jeg burde have fortalt det noget før.« Hun så sultent ned på bålet herligheder.

»Værsgo, og spis.« sagde Aziru noget mildere. Hun langede ud efter et velstegt stykke kød og nikkede anerkendende.

»Det var en stor ære for mig. Jeg skulle modtages af selveste kongen af Sidon og præstinderne ...« Hun kiggede ud i luften sørgmodig over alt det, hun var gået glip af.

»Foruden mig bjergede røverne også en stor guldskat beregnet for templet. Den købte din onkel for en slik,« sukkede hun, mens kæberne gik. »Jeg husker, hvordan røvehøvdingen stod og hev sig i skægget af ærgrelse, fordi han ikke kunne afsætte så kostbare sager selv. Rib-Adda ville også købe mig, men da var høvdingen blevet stædig og smed mig ned i fangehullet igen – du kan nok se, at jeg gør klogt i at optræde som dreng ...«

Hun kiggede efter det stykke klæde, hun brugte som turban. Aziru stod med det i hånden.

»Må jeg låne dit hovedklæde et øjeblik?« spurgte han med et smil.

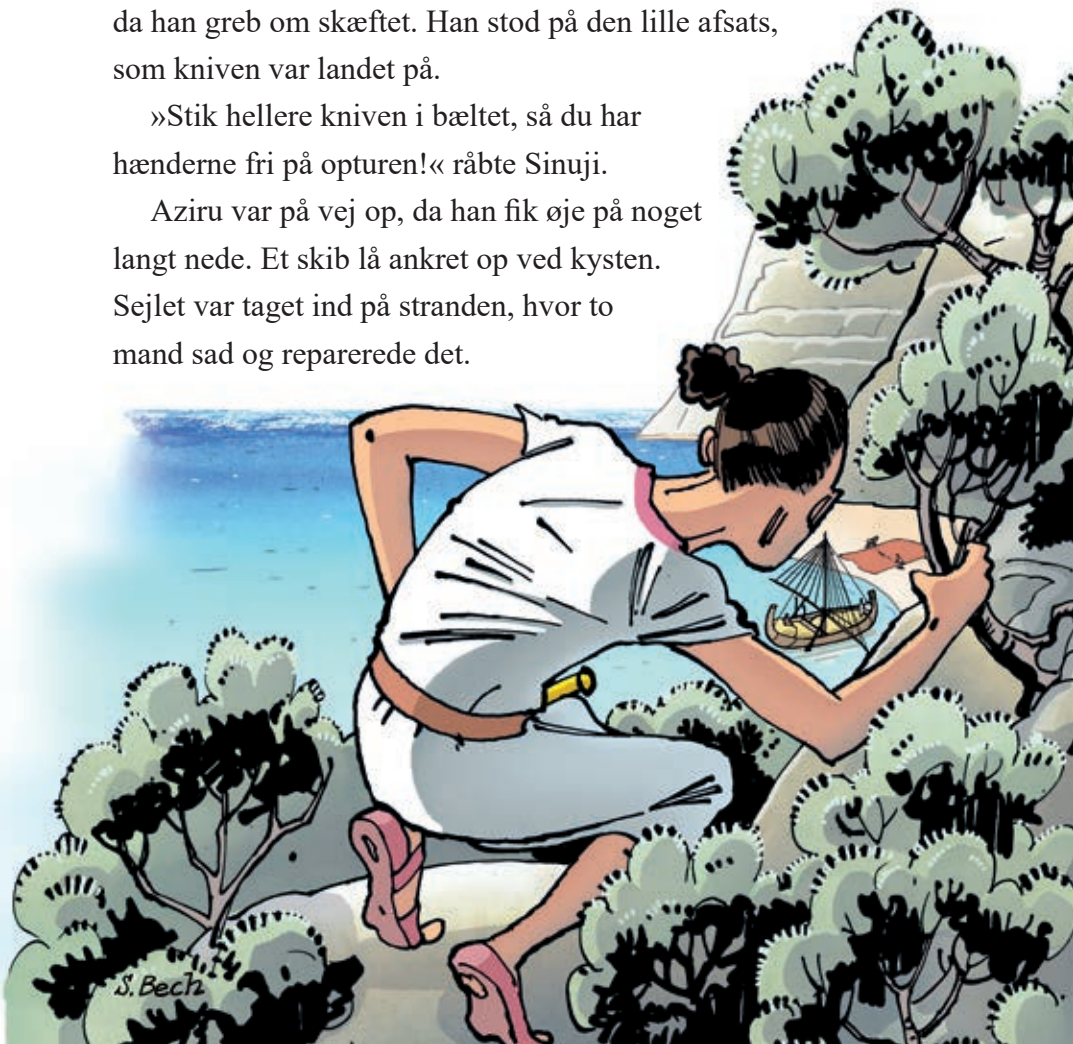
Skibet

»Lidt længere endnu ... så er den der!« råbte Aziru. Han havde bundet Sinujis hovedklæde rundt om maven og tøjret den anden ende til et solidt fyrretræ på skrænten.

»Her er den! Jeg har den!« råbte han triumferende, da han greb om skæftet. Han stod på den lille afsats, som kniven var landet på.

»Stik hellere kniven i bæltet, så du har hænderne fri på opturen!« råbte Sinuji.

Aziru var på vej op, da han fik øje på noget langt nede. Et skib lå ankret op ved kysten. Sejlet var taget ind på stranden, hvor to mand sad og reparerede det.

»Hvordan kunne du være så fumlet at tabe din kniv ned ad en skrænt?« udbrød Sinuji, da vennen var oppe igen.

»Jeg så et skib,« gispede Aziru af glæde. »Jeg så et skib ligge for anker dernede! Det ligner et skib fra Byblos. Vi kan måske sejle hjem med dem!«

»Må stormguden Baal være med jer ...« begyndte Aziru. De to sømænd på stranden sad bøjet over sejlet og reparerede en lang flænge.

»Og det samme til jer!« svarede den ene og så nysgerrigt op. Aziru og Sinuji havde fundet en vej fra den høje skrænt ned til stranden.

»Vi er rejsende, der har lidt skibbrud og beder om hjælp til at komme til Byblos,« fortsatte Aziru.

»Ja, vi har været fanger hos røverne i Ørnebugten i månedsvis,« udbrød Sinuji frejdigt. Hun havde viklet hovedklædet tilbage på den vante plads. Sømanden kneb mistroisk øjnene sammen:

»Man slipper ikke levende fra røverne, hvis man først er lokket ind i Ørnebugten.«

»Ingen behøver at frygte røverne mere,« svarede Sinuji med stolthed i stemmen. »De ligger alle døde på bunden af en kløft!« Nu skulede begge sømænd op på dem, så Aziru brød ind:

»Vores familier vil betale jer godt, hvis I bringer os hjem til Byblos.«

»Kom med. I må spørge kaptajnen.« De to mænd slap deres arbejde og luntede ned mod skibet.

Det var ikke noget stort skib, til gengæld var det godt fyldt op med sække og vinkrukker. Kaptajnen var en muskuløs, kluntet mand i ondt lune.

»Hvad er det for et par ravneknægte, I har samlet op?«

»De vil have skibslejlighed til Byblos, kaptajn! De siger, at de har rige slægtninge, som vil betale godt, når de kommer frem!«

Kaptajnen så vurderende op og ned ad deres lasede tøj. Til sidst smilede han, så to tandstumper kom til syne: »Mjah, det er faktisk så heldigt, at vi er på vej til Byblos.« Han kiggede stjålent hen mod sin besætning, der nikkede nede i bagstavnen. »Og jeg tror, vi har plads til at tage jer med hjem til jeres velhavende forældre.«

På havet

Efter nogen tid på havet havde roen sænket sig ombord. Sinuji og Aziru havde fundet sig til rette på nogle uldsække i forstavnen. Kaptajnen havde slået sig ned agterude med en krukke vin. Sinuji nød den friske vind, der drev skibet fremad, mens Aziru spejdede ind mod land. Han blev mere og mere bekymret.

»Der er altså noget galt her. Vi er kommet alt for langt fra kysten og burde være vendt mod nord for længst.« Han kneb øjnene sammen. »Vi er på vej ud på det åbne hav.«

»Hvad skal det sige ...? Er de ude på at snyde os?« spurgte Sinuji overrasket.

Aziru vendte om og stavrede vredt hen over det tætpakkede dæk. Kaptajnen svarede, før Aziru nåede at åbne munden.

»Jeg lovede at føre jer til Byblos, unge mand, men jeg sagde ikke hvornår, og jeg har lige et par småhandler at gøre på Kreta først. Derfor sejler vi mod vest. Men bare rolig, det skal ikke koste jer ekstra!« Et kor af latter lød fra besætningen.

»Din løgner!« snerrede Aziru. »Vi lavede en aftale, og vores familier kan belønne jer gavmildt for jeres tjeneste!«

»Ja, din far er kongen af Babylon, og min mor er dronningen af Saba,« grinede kaptajnen og gjorde tegn til sømændene. Straks mærkede Aziru fire stærke hænder låse sig fast om arme og skuldre, og han kogte af raseri. Han vred sig fri og vendte sig lynsnart mod den nærmeste modstander.

Han lammede først den ene med et slag på hovedet, og uden tøven svingede han rundt og plantede en knytnæve i maven på nummer to. Men så var det også slut. Resten af mandskabet var over ham, og slagene haglede ned, indtil kaptajnen standsede dem.

»Nå, der er da bid i den unge hyæne!« Kaptajnen så imponeret ned på den overvundne Aziru. Hans smil blottede atter de brune tandstumper. »I er unge og stærke. I kan give en god pris på Kretas slavemarked.« Aziru bandede med alle de eder, han havde lært på søen, men han kunne lige så godt have råbt ad en mur. Mandskabet bandt ham og Sinuji omhyggeligt til masten.

»Hvor har vi været naive!« mumlede han.

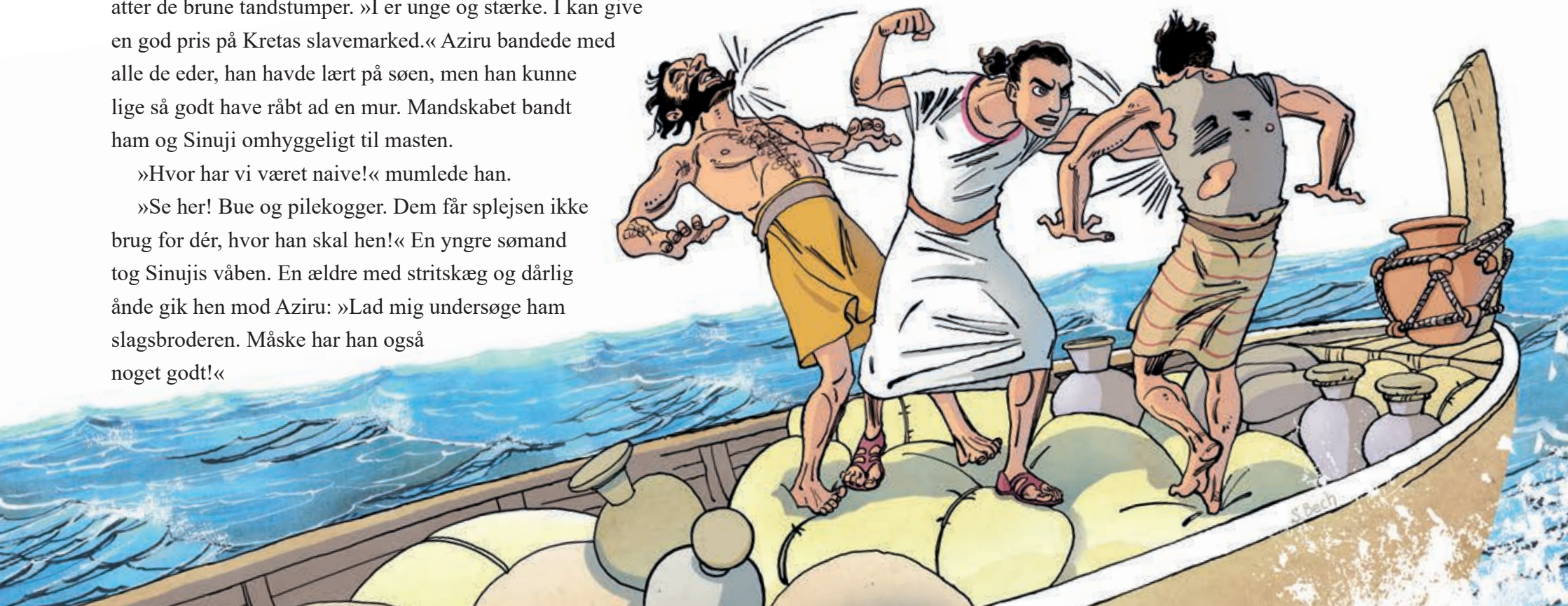
»Se her! Bue og pilekogger. Dem får splejsen ikke brug for dér, hvor han skal hen!« En yngre sømand tog Sinujis våben. En ældre med stritskæg og dårlig ånde gik hen mod Aziru: »Lad mig undersøge ham slagsbroderen. Måske har han også noget godt!«

Aziru nåede lige at tænke farvel til sin kostbare kniv, da han mærkede den brænde under tunikaen. En strålevarme, som blev stærkere, da manden bøjede sig over ham. Den dårlige ånde hang og dirrede i luften. Men manden tøvede, hans blik blev fjernt og søvngængeragtigt.

»Nej, han har sgu nok ikke noget,« mumlede han og vendte om.

»Det var fantastisk!« hviskede Sinuji. »Han turde ikke stjæle noget fra dig!«

»Nej, det var ikke mig,« svarede Aziru, idet han mærkede varmen fortage sig. »Jeg tror, det var kniven ...«

Bag om Minotaurus-myten

Ifølge myten var Minotaurus en vanskabt søn, Kong Minos havde fået, fordi han havde snydt havguden Poseidon for et offer. Hvert år tvang Kong Minos bystaten Athen til at

sende 7 unge mænd og 7 unge kvinder, som blev ofret til Minotaurus. Et år meldte Theseus sig frivilligt og dræbte Minotaurus.

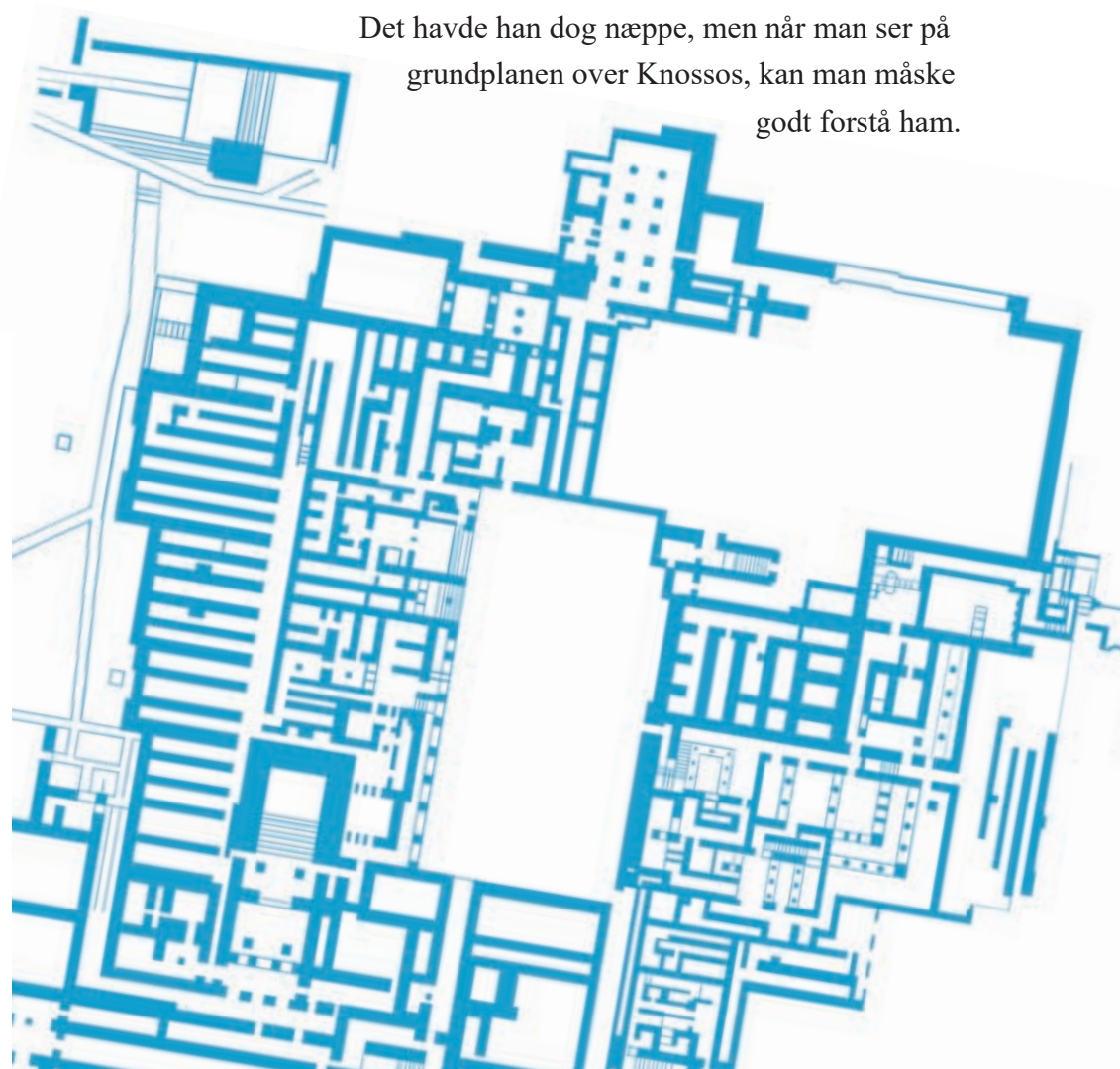
Græsk mønt, ca. år 300 fvt.

Det er muligt, at sagnet er en historie, der skulle retfærdiggøre, Athen ikke længere skulle betale skat til Kreta, fordi øen havde mistet gudernes gunst.

Kong Minos' labyrint?

I 1871 fandt tyskeren Heinrich Schliemann ruinerne af byen Troja, nævnt i Homers oldtidsdigt *Illiaden*. Nu fik man travlt med at lede efter ruiner af andre steder, der var nævnt i de græske sagn fra oldtiden. Da den britiske arkæolog sir Arthur Evans i 1900 begyndte at udgrave Knossos, var han overbevist om, at han havde fundet labyrinten fra sagnet om Minotaurus.

Det havde han dog næppe, men når man ser på grundplanen over Knossos, kan man måske godt forstå ham.

Om forfatterne

Ingo Milton er født i 1954 i Viborg. Han har skrevet og tegnet tegneserierne om *Skalken Joff*, der handler om en gøglerdreng i middelalderen, og sammen med Jan Kjær har han lavet den mangainspirerede »CyberZombien fra Subkælder«.

Ingo modtog Hanne Hansen-prisen i 2014.

Sussi Bech er født i 1958 i Birkerød. Hun har lavet over 20 tegneseriealbum med *Nofret*, *Aida Nur*, *Dalila den Drevne* og andre figurer – ofte med oldtiden som tema. Desuden har hun tegnet *Kaj og Andrea*, *Snus Mus* og *Emmy*. Sussi har modtaget BØ-FA-prisen, Ping-prisen og senest i 2015 den svenske Adamsonstatuetten i Stockholm.

